

kal i takového nikoli veřejného chodníku, žalobce neuvedl. Nejsou však takovým předpisem ani všeobecné předpisy o povinnosti zachovati normální opatrnost (§ 1297 obč. zák., §§ 335, 431 tr. zák.), nýbrž bylo by třeba zvláštního předpisu, jenž by se snažil zabrániti náhodným poškozením toho rázu. (§ 1311 obč. zák.). Již z tohoto důvodu není žaloba opodstatněna a není třeba zabývati se otázkami břemena průvodního podle § 1298 obč. zák. vůbec a podle § 1315 obč. zák. zvláště.

Čís. 11206.

Nelze vydržeti právo, jehož obsah se vykonává na základě smluvního poměru.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Rv I 1630/30.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřísluší právo jezdit po pozemku žalobkyně čkat. 237 na pozemek žalovaných čkat. 236 a že žalovaní jsou povinni zdržeti se další jízdy po pozemku čkat. 237. Žalovaní namítli najmě vydržení práva jízdy po pozemku čkat. 237. Procesní soud prv. stolice zamítl žalobu z těchto důvodů: Nejsou zcela splněny podmínky § 1477 obč. zák., ježto právo jezdit po čkat. 237 na čkat. 236 bylo poskytnuto žalované straně za úplatu, za poskytnutí užívání parcely čkat. 295/2 žalobkyní, což se dalo po dobu posledních nejméně 28 let, takže o vydržení služebnosti nelze mluvit, ano vydržení práva služebnosti předpokládá výkon práva ve vlastním jméně. Této podmínky tu není, poněvadž obč. zák. stanoví v § 319, že majitel věci není oprávněn důvod jejího opatrování o své moci měniti a tím si osvojiti právní důvod. V souzeném případě jest zjištěno, že žalovaní jezdili po parcele čkat. 237 na čkat. 236 za úplatu poskytovanou žalující straně, takže nemohli současně jezdit po pozemku čkat. 237 cum animo usucapionis s právním účinkem. Ostatně žalovaný sám jako strana uvedl, že vlastníkem jest, pokud jde o poz. parc. čkat. 236 po dobu 5—6 let, před tím že měl tuto parcelu najatu asi 18 let, že dohromady jezdí po parcele čkat. 237 asi 24 let. Jako pachtýř tedy nedržitel, nýbrž pouhý detentor, nemohl býti v držbě práva služebnosti způsobilé k vydržení. Okolnost, že nepřetržitě, až snad po dobu 70 let jezdilo by se přes parcelu čkat. 237 na parc. čkat. 236 naprosto není se zjištěnými okolnostmi v rozporu, ježto Matěj S., právní předchůdce žalovaných, i když by do té doby, kdy ujednal shora zjištěnou úmluvu se žalující stranou a s jejím manželem, vydržena byla služebnost cesty vozové přes parc. čkat. 237 na čkat. 236, tedy tímto zjištěným ujednáním by se práva tohoto byl vzdal, takže nové vydržení mohlo by přicházeti v úvahu teprve od té doby, kdy Matěj S. a jeho manželka vlastníky parc. čkat. 236 býti přestali, t. j. od roku 1906, takže od té doby do dneška přicházelo by v úvahu jen 23 let, doba nedostačující k vydržení práva služebnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Pokud se týče

právního posouzení věci, odpovídá rozhodnutí prvního soudu zjištěným okolnostem i zákonu. Nelze vydržeti právo, jehož obsah se vykonává na základě poměru smluvního, neboť tu chybí držba (§§ 309, 319 obč. zák.). Kde však není držby, nemůže nastati ani vydržení (§ 1460 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce posoudily soudy nižších stolic věc správně; zejména správně poukázaly k tomu, že i služebnost podle § 1477 obč. zák. vydržená může býti úmluvou přeměněna ve stav smluvní. Ježto taková úmluva jest zjištěna, bylo právem žalobě vyhověno.

Čís. 11207.

Rozhodl-li soud, jenž byl v základním sporu soudem odvolacím, o žalobě o obnovu u něho vznesené, bylo na něm, by rozsudek oznámil prvému soudu, jemuž náleželo, by doručil stranám vyhotovení rozsudku. Doručil-li odvolací soud svůj rozsudek přímo stranám, není v tom sice zmatečnost, tento postup však neopravňuje stranu k tomu, by podala opravný prostředek přímo u soudu druhé stolice.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Rv I 1657/30.)

V řízení o žalobě o obnovu odmítl N e j v y š š í s o u d dovolání.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem rozhodl krajský soud v Č. jako soud odvolací o žalobě o obnovu u něho vznesené. Jak již v rozhodnutích čís. 8489, 8670 a 10806 sb. n. s. dovozeno, platí podle předpisu § 535 c. ř. s. pro ústní jednání, pro provedení důkazů, pro oznámení rozsudku vydaného k žalobě o obnovu soudu prvé stolice, jakož i pro odporovatelnost rozsudku ustanovení, platící pro tento vyšší soud jako stolicí opravných prostředků. Soud druhé stolice pochybil, neoznámiv rozsudek o žalobě o obnovu okresnímu soudu v N., jenž v základním sporu jednal jako soud prvé stolice a jemuž náleželo, by doručil stranám vyhotovení onoho rozsudku, nýbrž doručiv svůj rozsudek přímo stranám. Než tento postup, jenž nezakládá zmatečnost, nemohl dovolatele opravňovati k tomu, by nedbali jasného a určitého předpisu § 505 c. ř. s., podle něhož bylo opravný prostředek podati ve lhůtě čtrnácti dnů u procesního soudu prvé stolice. Ježto však dovolání bylo podáno přímo u soudu druhé stolice a nedošlo na soud prvé stolice v dovolací lhůtě, bylo je jako opožděné odmítnouti. (§ 507 c. ř. s.).